

ปัญหา นโยบายและแนวทางการพัฒนา

คำนำ

การศึกษาในบทนี้ประกอบด้วยเนื้อหาที่สำคัญ 2 ประเด็นคือ

1. ประเด็นเกี่ยวกับปัญหา ซึ่งจะกล่าวถึงปัญหาของชุมชน ตลอดจนปัญหาของภูมิภาค ที่มีผลกระทบต่อชุมชนโดยตรง โดยแยกอธิบายปัญหาเหล่านี้ออกเป็นลักษณะของกลุ่มปัญหา และความสัมพันธ์ของปัญหา

2. ประเด็นที่เกี่ยวกับนโยบายและแนวทางการพัฒนา ในส่วนนี้จะแยกศึกษาออกเป็น 3 ขั้นตอน ตามกระบวนการศึกษาเพื่อการวางแผน คือ

2.1 ขั้นตอนการวางแผนนโยบายหลัก กล่าวถึงเป้าหมายหลักในการพัฒนา

2.2 ขั้นตอนการวางแผนแนวทางการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่กล่าวถึงแนวทางการพัฒนา ชุมชนสู่ไทโขง-ลก ที่สอดคล้องกับนโยบายหลัก

2.3 ขั้นตอนการวางแผนการวางแผน นับเป็นขั้นตอนสุดท้าย เป็นการรวบรวม กลยุทธ์หรือวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การพัฒนาได้บรรลุตามแนวทางการพัฒนา และในที่สุดก็จะสำเร็จ ผล ตามนโยบายหลักอีกต่อหนึ่ง

ปัญหาของชุมชน

หลังจากที่ได้ทำการศึกษาถึงสภาพทางกายภาพ ประชากร เศรษฐกิจและสังคมแล้ว ก็จะเป็นการชี้ให้เห็นถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในชุมชนและภูมิภาค ในการศึกษาถึงปัญหานั้นได้จำแนกการศึกษาให้เห็นถึงกลุ่มของปัญหา เพื่อชี้ให้เห็นถึงปัญหาต่าง ๆ ไว้เป็นระบบ และ การศึกษาถึงความสัมพันธ์ของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

กลุ่มของปัญหา

1. ปัญหาทางด้านการศึกษาและวัฒนธรรม

การสังเกตการศึกษาของโรงเรียนในบริเวณสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีปัญหามาก เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ในบริเวณนี้เป็นชาวมุสลิมที่นิยมพูดภาษาภาษาในชีวิตประจำวันแทน

ภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ ลูกหลานชาวไทยมุสลิมที่เกิดมาได้รับการฝึกอบรมให้พูดแต่ภาษายาวี เมื่อเข้าโรงเรียนแรก ๆ สิ่งพียงครูที่สอนภาษาไทยไม่รู้เรื่อง จึงทำให้เกิดการเข้าชั้นในอัตราที่ลู่ง นอกจากนั้น ผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยนิยมส่งบุตรหลานเข้าไปเรียนต่อในประเทศมาเลเซียด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณอำเภอชายแดนของจังหวัดนราธิวาส เช่น อำเภอแว้ง อำเภอโก-ลก และตากใบ ทั้งนี้พอจะประมวลสาเหตุที่ทำให้เกิดการนิยมส่งบุตรหลานเข้าไปเรียนต่อในประเทศมาเลเซียได้ดังนี้คือ

ก. เหตุผลทางด้านภาษาและคำล้นา เนื่องจากบริเวณลุ่มน้ำโก-ลก ประชากรส่วนใหญ่ (78%) นับถือศาสนาอิสลาม นักเรียนเหล่านี้มีความถนัดการใช้ภาษายาวีมากกว่าภาษาไทย จึงมีความคิดว่าระบบโรงเรียนของมาเลเซียน่าจะเหมาะสมกว่าของไทย

ข. ค่านิยมเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต ค่านิยมที่ว่าเรียนในประเทศไทยจบแล้วหางานทำยาก รัฐบาลไทยกีดกันการเข้าทำงานของชาวไทยมุสลิมยังมีอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของผู้ปกครองทั่วไป ส่วนในประเทศมาเลเซียนั้นชาวไทยมุสลิมได้ให้ข้อสังเกตว่า เรียนจบแล้วมักจะมีงานให้ทำทันที และยังมีเงินเดือนสูงกว่า นอกจากนี้ ยังฝังจิตฮึกว่าประเทศมาเลเซียมีความเจริญทางด้านสังคมและเศรษฐกิจมากกว่าไทย ทั้งนี้เพราะชาวไทยมุสลิมมักจะมีโอกาสสัมผัสกับความเจริญของมาเลเซียมากกว่าด้วย จึงมีจิตใจหันเหเข้าหาประเทศมาเลเซีย

ค. เหตุผลทางด้านเศรษฐกิจ แท้จริงแล้วการศึกษาภาคบังคับในประเทศมาเลเซียที่เป็นของรัฐบาลนั้นไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน หรือหากมีการเก็บค่าเล่าเรียนก็จะเป็นเพียงค่าธรรมเนียมที่ต่ำมาก นอกจากนั้น ยังมีบริการด้านอุปกรณ์ มีอาหารกลางวันบริการฟรี บริการหนังสือพิมพ์เรียน และที่สำคัญที่สุดก็คือ การเรียนจะใช้เวลาเพียงครึ่งวันเท่านั้น เวลาที่เหลือจึงสามารถช่วยเหลือผู้ปกครองทำงานได้ด้วย และในกรณีเด็กไทยที่เข้าไปอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องก็มีโอกาสช่วยเหลือผู้ปกครองได้ในช่วงตอนบ่ายหลังเลิกเรียน ชาวมาเลเซียจึงนิยมรับอุปการะเด็กไทยเข้าไปเรียนในประเทศมาเลเซีย

เทศบาลตำบลอำเภอโก-ลก มีประชากรที่เป็นไทยมุสลิมประมาณ 60% และเป็นชุมชนชายแดนซึ่งประสบปัญหาดังกล่าวแล้วด้วย

2. ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ

เทศบาลตำบลอำเภอโก-ลก นับว่าเป็นชุมชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำที่สุดของจังหวัดนราธิวาส เป็นชุมชนที่มีอาคารร้านค้า โรงแรม และสถานเริงรมย์มากที่สุดเมื่อเทียบกับ

อำเภอชายแดนอื่น ๆ ในภาคใต้ยกเว้นอำเภอหาดใหญ่ เป็นชุมชนที่มีรายได้จากภาษีการค้า ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา และอากรมหรรลพมากที่สุดของจังหวัดนราธิวาส ในปัจจุบันนั้นเทศบาล ตำบลสุโงโก-ลก มุ่งพัฒนาทางด้านบริการการบันเทิงเพื่อบริการนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียเป็นการใหญ่ แม้ว่าจะมีการขยายตัวทางด้านการค้ามากขึ้นก็ตามแต่ก็เป็นไปในลักษณะที่ต้องพึ่งพาสินค้าจากประเทศมาเลเซียเป็นหลัก คือ เป็นร้านค้าที่เปิดขายสินค้าสำเร็จรูปจากมาเลเซีย จะมีร้านค้าที่เปิดขายสินค้าไทยอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ก็อยู่ในวงจำกัด อาทิเช่น เสื้อผ้าสำเร็จรูป เครื่องหนัง และที่สำคัญที่สุดก็คือสินค้าพืช ผัก ผลไม้ เป็นหลัก ส่วนผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปอย่างอื่นนั้นหาได้ยาก แม้จะมีบ้างก็เป็นสินค้าที่เปิดบริการให้ลูกค้าที่เป็นคนไทยที่อาศัยอยู่ตามบริเวณชายแดนเท่านั้น ซึ่งจะได้เห็นได้จากข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่าสินค้าที่ผ่านแดนที่ฝ่ายไทยเสียเปรียบอย่างมาก ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า การระดมเงินทุนเพื่อการท่องเที่ยวอย่างเดียวโดยที่ไม่สามารถจะจูงใจนักท่องเที่ยวเหล่านั้น สืบค้นหาซื้อสินค้าไทยนั้นน่าจะประสบปัญหาเศรษฐกิจในอนาคต อาทิเช่น จะทำให้ฐานเศรษฐกิจของชุมชนแคบลง เพราะเศรษฐกิจหลักขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย ซึ่งถ้าหากมาเลเซียปิดพรมแดนแล้ว นักท่องเที่ยวและสินค้าผ่านแดนไม่ได้ สุโงโก-ลก ก็จะต้องทรุดตัวลง เพราะเป็นที่รู้กันโดยทั่วไปแล้วว่า คนไทยที่มาซื้อของที่สุโงโก-ลก ต่างก็มุ่งหวังจะมาซื้อสินค้าที่ผลิตในมาเลเซียเกือบทั้งหมด อีกปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นเนื่องจากการท่องเที่ยว ก็คือ ปัญหาค่าครองชีพที่สูงขึ้น นั่นเอง

ซึ่งสรุปปัญหาเศรษฐกิจของสุโงโก-ลก ได้ว่า แม้ในปัจจุบันการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจที่อยู่ในอัตราที่สูงก็ตาม แต่การเจริญเติบโตก็ไม่ค่อยมั่นคงนักเพราะต้องพึ่งลูกค้าจากต่างประเทศเป็นหลัก ซึ่งหากมีเหตุการณ์ใดก็ตามที่มีผลทำให้มีการปิดพรมแดนกันแล้ว สุโงโก-ลก ก็ต้องกระเทือนต่อฐานเศรษฐกิจของสุโงโก-ลก อย่างเลี่ยงไม่พ้น ปัญหาอีกประการหนึ่งที่มีความรุนแรงในระดับภูมิภาคชายแดนภาคใต้ ก็คือ การอพยพของประชากรวัยแรงงานของไทยเข้าไปทำงานในประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีอัตราค่าจ้างที่สูงกว่าไทย ซึ่งเป็นการสูญเสียบุคคลากรวัยแรงงานไทย ทำให้เกิดผลเสียต่อเศรษฐกิจของไทยด้วย

3. ปัญหาเกี่ยวกับสังคมและการเมือง

ภูมิภาคจังหวัดชายแดนภาคใต้มีปัญหาทางด้านสังคมและการเมือง เฉพาะตัวหลายอย่างที่คุกคามต่อความสงบสุขของประชากรในภูมิภาคและความมั่นคงของชาติ เช่น ปัญหาขบวนการแบ่งแยกดินแดน ปัญหาโจรก่อการร้าย โจรสันคมมุณีสต์ โจรปิดส่วนยาง ร้านค้าเหมืองแร่ โรงงานอุตสาหกรรม สถานที่ราชการ ตลอดจนปัญหาการเรียกค่าคุ้มครอง เป็นต้น

ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นโดยทั่วไปทั้งในชนบทและชุมชนเมือง และเนื่องจากเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมานานแล้ว จนเกิดความลึกลับซับซ้อน บางปัญหาก็ก่เกิดเป็นปัญหาระดับชาติไป เช่น ปัญหาการแบ่งแยกดินแดน ปัญหาบุคคลล่องลับชาติ และปัญหาโจรสลัดคอมมิวนิสต์มลายา เป็นต้น

สำหรับในชุมชนเทศบาลตำบลลู่โหวงโก-ลก นั้น นอกจากจะประสบปัญหาดังกล่าวแล้วยังมีปัญหาการลักลอบข้ามแดนโดยผิดกฎหมาย และการลักลอบค้าของหนีภาษีอีกด้วย โดยเฉพาะปัญหาการลักลอบขนของหนีภาษีนั้นทำกันอย่าง เป็นล่ำเป็นสันในลู่โหวงโก-ลก และทำกันเป็นเวลานานแล้ว กล่าวกันว่า มีข้าราชการบางคนหนุนหลังด้วย จึงทำให้ธุรกิจของหนีภาษีหรือที่ชาวบ้านเรียกว่า "กองทัพบก" อยู่ได้ นับว่าเป็นปัญหาที่สร้างความเสียหายต่อเศรษฐกิจของชาติเป็นอย่างมาก

4. ปัญหาสิ่งแวดล้อมและการใช้ที่ดิน

สืบเนื่องมาจากเทศบาลตำบลลู่โหวงโก-ลก เจริญขึ้นมาโดยปราศจากแผนและการควบคุมการใช้ที่ดินจึงดำเนินไปตามอารมณของนายทุนเจ้าของที่ดินอย่างสิ้นเชิง ซึ่งย่อมจะคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นที่ตั้ง ในที่สุดก็เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมายตามมา อาทิเช่น ปัญหาการกันพื้นที่ไว้เป็นถนนสาธารณะที่คับแคบเกินไป แหล่งอุตสาหกรรมและที่พักอาศัยอยู่ปะปนกัน ตลอดจนปัญหาโรงแรมหรือสถานเริงรมย์สร้างติดกันกับศาลากลางและโรงแรม เป็นต้น ปัญหาทั้งหมดนี้เป็นปัญหาหลักทางด้านผังเมือง โดยเฉพาะปัญหาหลังนั้นถือว่าผิดกฎศาลาอิสลามอันเป็นคำสอนของชนกลุ่มใหญ่ในชุมชนด้วย จึงนับเป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วงมาก

อีกปัญหาหนึ่งที่น่าเป็นห่วง คือ ความสำคัญมากเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการใช้ที่ดิน ก็คือ ปัญหาชุมชนแออัด หรือสลัม ที่ตั้งอยู่ในที่ดินสาธารณะ ที่ดินรถไฟและบริเวณริมแม่น้ำโก-ลก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นที่พักพิงของผู้ที่อพยพเข้ามาใหม่ แล้วจะสร้างเป็นที่พักชั่วคราว เป็นบ้านหลังเล็ก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณริมแม่น้ำโก-ลก มักจะเป็นที่ตั้งของผู้คนที่ถืออาชีพค้าขายของหนีภาษี (กองทัพบก) ซึ่งสะดวกในการลักลอบข้ามเขตแดนโดยอาศัยแม่น้ำโก-ลกนั่นเอง นอกจากนั้นก็ยังเป็นที่พักอาศัยของกรรมกรผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่บริเวณนี้ด้วย ชุมชนเหล่านี้มักจะถูกกั้นอย่างแออัด เป็นแหล่งเสื่อมโทรม ถนนที่เข้าชุมชนมีสภาพเป็นดินลูกรังแคบมาก มีสภาพความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างจะแร้นแค้น และปัญหาสุดท้ายก็คือ ปัญหาการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับการดับเพลิง เนื่องจากการยอมให้มีการสร้างตึกสูงถึง 8-9 ชั้น ในขณะที่ศักยภาพในการดับเพลิง

ของเทศบาลมีขีดความสามารถที่ต่ำเช่นนี้ นับว่าเป็นการเสี่ยงอยู่ไม่น้อยทีเดียว

5. ปัญหาเกี่ยวกับสาธารณูปโภค

เป็นบริการพื้นฐานที่เป็นหน้าที่ของ เทศบาลที่จะต้องจัดให้มีและยังต้องบำรุงรักษา ตลอดจนบริการให้ทั่วถึง ปัญหาด้านสาธารณูปโภคของเทศบาลมีดังนี้ :

ก. ถนน ปัจจุบันเทศบาลมีถนนรวมทั้งตรอก ซอย ประมาณ 50 สาย เป็นถนนราดยางแอสฟัลท์เป็นส่วนใหญ่ มีบางสายที่ยังคงเป็นถนนดินลูกรัง ถนนส่วนใหญ่เป็นถนนแคบ และอยู่ในสภาพที่ขยายไม่ได้ เพราะมีตึกกรมบ้านช่องของราษฎรตั้งชิดขอบถนนทั้งสองฟาก ทั้งนี้ เพราะปล่อยให้เอกชนจัดการซื้อขายที่ดินอย่างอิสระ โดยไม่มีการควบคุมสิ่งเหลือพื้นที่สำหรับสร้างถนนแคบเกินไป ปัจจุบันจึงมีปัญหาการจราจรโดยเฉพาะอย่างยิ่งบนถนนสายสำคัญ ๆ ใจกลางชุมชน

ข. การระบายน้ำ การระบายน้ำมีปัญหามาก เพราะคูระบายน้ำมีขนาดไม่ได้มาตรฐาน เนื่องจากการตัดสระที่ดินไม่ได้มีการควบคุมกันอย่างจริงจัง เพราะการตัดซื้อขายที่ดินของเอกชนจะแบ่งแยกโฉนดไว้เป็นถนนสาธารณะแคบเกินไป เมื่อถนนสาธารณะแคบเกินไป จนบางแห่งแคบจนรถดับเพลิงเข้าไปไม่ได้ บริเวณนี้มักจะกลายเป็นลุ่มน้ำในที่สุด

ค. การไฟฟ้าและประปา เนื่องจากเทศบาลตำบลสุโขทัย-ลก มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว การขยายตัวทางด้านไฟฟ้าและประปา ควรจะสอดคล้องกับการขยายตัวของชุมชน ไฟฟ้ามีนับว่าไม่ค่อยมีปัญหาหนัก ส่วนทางด้านประปานั้นนับว่ายังไม่เพียงพอกับความต้องการของประชาชน เพราะมีโครงข่ายเฉพาะในเขตใจกลางเมืองเท่านั้น ส่วนบริเวณชานเมืองซึ่งมีการขยายตัวอยู่ในขณะนี้ยังไม่ได้รับบริการแต่อย่างใด

เนื่องจากเทศบาลตำบลสุโขทัย-ลก มีพื้นที่ขนาดใหญ่มีทั้งพื้นที่ที่เป็นชุมชน และพื้นที่เกษตรกรรม จึงทำให้มีพื้นที่ที่มีการตั้งถิ่นฐานเบาบาง กระจายตัวอยู่โดยทั่วไป และพื้นที่ดังกล่าวหากจะมีการพัฒนาทางด้านสาธารณูปโภค ย่อมจะไม่คุ้มค่าแก่การลงทุน จึงทำให้พื้นที่เหล่านี้ยังขาดการบริการเหล่านี้อยู่อีกหลายจุดในบริเวณชานเมือง

6. ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารงานของเทศบาล

การดำเนินงานพัฒนาท้องถิ่นให้ประสบความสำเร็จและบรรลุตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพนั้น เทศบาลจะต้องมีปัจจัยหลักอยู่อย่างน้อย 2 ประการ คือ จะต้องเป็นเจ้าของพื้นที่ที่มี

ขีดความสามารถสูงอย่างพอเพียงในการปฏิบัติงานแต่ละสายงาน และจะต้องมีเงินหรืองบประมาณการพัฒนาท้องถิ่นตามโครงการที่วางไว้อย่างเพียงพอด้วย สำหรับเทศบาลตำบลสุโขทัย-ลก ยังมีอุปสรรคอยู่ทั้งสองอย่าง กล่าวคือ ทางด้านบุคคลากรนั้น มีอัตราค่าส่งเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอต่อปริมาณงาน บางหน่วยงานมีตำแหน่งที่สำคัญว่างอยู่หลายอัตรา และไม่สามารหาผู้ที่มีคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่งมาบรรจุได้ เช่น ตำแหน่งนายแพทย์ พยาบาล และสัตวแพทย์ เป็นต้น และบางหน่วยงานแม้จะมีอัตราค่าส่งที่เพียงพอแล้วก็ตาม แต่ก็ขาดคุณสมบัติ ความเชี่ยวชาญ หรือไม่ก็ไม่กระตือรือร้นในการทำงานเท่าที่ควร

ส่วนทางด้านการศึกษา ซึ่งเป็นหัวใจในการพัฒนาก็ทำนองเดียวกัน รายได้ของเทศบาลยังไม่เพียงพอที่จะเอื้ออำนวยให้การพัฒนาระบบผลตามเป้าหมายได้ ต้องอาศัยเงินอุดหนุนจากรัฐบาลมาพัฒนาท้องถิ่นอีกมาก ซึ่งถ้าหากขาดรายได้ส่วนนี้ไปแล้ว การพัฒนาท้องถิ่นก็จะเกิดขึ้นได้ยากมาก สิ่งจำเป็นต้องวางแผนปรับปรุงรายได้ของเทศบาลให้ได้รับเพียงพอแก่ความจำเป็นต่อไป อีกประการหนึ่งที่น่าจะเป็นปัญหาต่อการบริหารงานก็คือ การประชาสัมพันธ์ ทั้งนี้เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิม ซึ่งคุ้นเคยกับภาษายาวี (ทั้งภาษาเขียนและภาษาพูด) ประกอบสุโขทัย-ลก เป็นเมืองท่องเที่ยวด้วย ฉะนั้น การประชาสัมพันธ์จึงต้องใช้ทั้งภาษาไทย ภาษายาวี และบางครั้งก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษปะปนกันไปด้วย สิ่งนับเป็นอุปสรรคในการบริหารงานของเทศบาลประการหนึ่ง ส่วนเรื่องการปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายและเทศบัญญัติซึ่งเป็นหน้าที่ของเทศบาล แต่ก็ได้อาศัยตำรวจภายใต้การบังคับบัญชาของสถานีตำรวจสุโขทัย-ลก 2 นาย มาปฏิบัติงาน ซึ่งนับว่าไม่เพียงพอ เพราะในแต่ละวันนั้น เทศบาลตำบลสุโขทัย-ลก มียานพาหนะผ่านเข้า-ออก มากมาย สิ่งทำให้ไม่ได้ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย

จากปัญหาต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว สามารถจะระบุปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นปัญหาภายในชุมชนเองและปัญหาที่ผูกพันกับปัญหาระดับภูมิภาคที่มีผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนาชุมชนเทศบาลตำบลสุโขทัย-ลก ดังต่อไปนี้คือ

1. ปัญหาสภาพภาพ ปัญหาสภาพภาพส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาที่เห็นเด่นชัดในเขตเทศบาล มีดังนี้คือ

- น้ำท่วมและที่ลุ่มน้ำยัง
- ท่อระบายน้ำมีขนาดไม่ได้มาตรฐาน
- อัดคิรภัย สร้างอาคารตึกสูง เกินขีดความสามารถของการป้องกันอัคคีภัยของ

เทศบาล

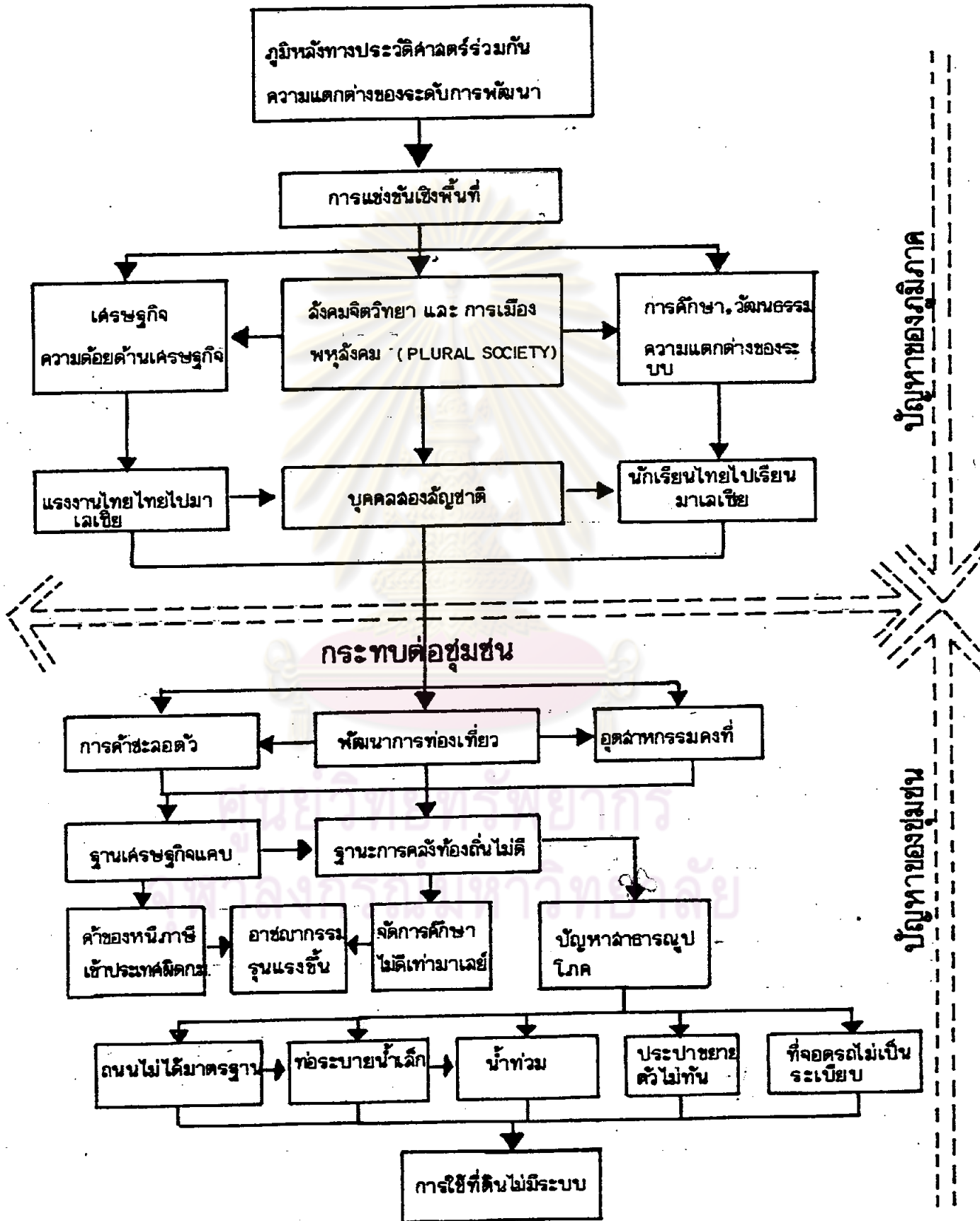
- บริการน้ำประปาไม่ทั่วถึง
 - กำจัดขยะไม่ทั่วถึง
 - ถนนไม่ได้มาตรฐาน
 - ที่จอดรถยังไม่เป็นระเบียบแน่นอน
 - การใช้ที่ดินไม่เป็นระบบระเบียบ
2. ปัญหาประชากร เศรษฐกิจ และสังคม
- อุตสาหกรรมการค้า ขาดแรงจูงใจในการลงทุนทำธุรกิจด้านนี้
 - อาชญากรรม มีคดีที่เกี่ยวกับยาเสพติด การพนัน และโศกณิคมมาก
 - การคลังท้องถิ่น มีเงินไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่น
 - สิ่งเสริมการท้องถิ่น ขาดแคลนแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรม
3. ปัญหาภูมิภาค ที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาชุมชนเทศบาลตำบลสุโขทัย - ลก
- การแข่งขันเชิงพื้นที่
 - แรงงานไทยไปทำงานในประเทศมาเลเซีย
 - ฐานเศรษฐกิจแคบขึ้นอยู่กับการทำยางพารา
 - ความปลอดภัยในพื้นที่มีการก่อการร้าย
 - บุคคล 2 สัญชาติ
 - เยาวชนไทยเข้าไปเรียนในประเทศมาเลเซีย

ความสัมพันธ์และทิศทางกำลังผลกระทบของปัญหา

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์นั้น พื้นที่ชายแดนไทยและมาเลเซียเคยเป็นอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียวกันมาก่อนที่จะถูกแบ่งแยกออกจากกันเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนหนึ่งเป็นของประเทศไทย (4 จังหวัดชายแดนภาคใต้) ส่วนอีกส่วนหนึ่ง (รัฐชายแดนตอนเหนือ) เป็นของประเทศมาเลเซีย หลังจากที่มีการแบ่งแยกออกจากกันตามมติแล้ว พื้นที่ทั้ง 2 ก็ตกอยู่ภายใต้ระบบเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองที่ค่อนข้างจะแตกต่างกัน กล่าวคือ มาเลเซียปกครองโดยรัฐบาลอิสลาม ขณะที่ประเทศไทยปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย โดยมีคำสอนพุทธเป็นคำสอนประจำชาติ และสองพื้นที่นี้โดยหลักจิตวิทยาแล้วก็ย่อมมีการแข่งขันกัน มีการเปรียบเทียบความเจริญทั้งทางด้าน เศรษฐกิจและสังคม จากการพัฒนาของพื้นที่ทั้ง 2 จึงทำให้เห็นถึงความแตกต่างของการพัฒนา

ความสัมพันธ์ของปัญหาก็สามารถเริ่มต้นอธิบายจากการแข่งขันเชิงพื้นที่นี้เอง

ความสัมพันธ์และทิศทางการส่งผลกระทบต่อปัญหา

ปัญหาของภูมิภาค

ปัญหาของชุมชน

(ดูแผนภาพ 19) นั่นคือ จากการแข่งขันจึงทำให้เกิดปัญหาทางด้านสังคมและจิตวิทยาขึ้นมา ก่อน เพราะบริเวณชายแดนไทยมีการพัฒนาที่ด้อยกว่าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา และวัฒนธรรมในสายตาของชนชาวไทย-มุสลิมในพื้นที่ จากปัญหาทางด้านสังคมจิตวิทยาและการเมือง จึงส่งผลกระทบต่อออกไป 2 ด้านคือ

1. ด้านเศรษฐกิจ มีระบบเศรษฐกิจที่ด้อยกว่า ทำให้ชาวมุสลิมไปขายแรงงานในประเทศมาเลเซีย เป็นจำนวนมากเพราะมาเลเซียเสนออัตราค่าจ้างที่สูงกว่า ผลก็คือ สิ้นจังหวัดชายแดนไทยขาดแรงงานในภาคเกษตร

2. ด้านการศึกษา สืบเนื่องมาจากค่านิยมที่คิดว่ามาเลเซียมีระบบการศึกษาที่ดีกว่า จึงส่งบุตรหลานเข้าไปในมาเลเซีย ทำให้การศึกษามีอุปสรรคในบริเวณชายแดนของไทย แล้วเมื่อมีการเคลื่อนย้ายแรงงานออกไปมาเลเซีย ก็มีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อปัญหาบุคคล 2 สัญชาติ และปัญหานี้ก็จะไปสัมพันธ์กับการส่งบุตรหลานไปเรียนในประเทศมาเลเซีย นั่นคือ ความสัมพันธ์ของปัญหาในระดับภูมิภาค จากปัญหาที่กล่าวมานั้นก็จะส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อไปอีกในปัญหาเศรษฐกิจและสังคม เช่น ปัญหาการชะลอตัวของธุรกิจการค้า และอุตสาหกรรมที่สืบเนื่องจากการมุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวภายในชุมชน เมื่อธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรมชะลอตัวแล้ว ทำให้ฐานเศรษฐกิจของชุมชนแคบ จึงทำให้ฐานะทางการคลังของเทศบาลต้อยต่าไปด้วย แล้วปัญหาทั้งสองดังกล่าวก็ส่งผลทำให้เกิดการสกลอบค้ำของหนีภาษี ปัญหาอาชญากรรม ส่วนอีกด้านหนึ่งเมื่อฐานะการคลังไม่ดี ก็จะทำให้เกิดปัญหาการพัฒนาทางด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการไม่ทันกับการขยายตัวของชุมชนที่ส่วนใหญ่ดำเนินการโดยเอกชน และในที่สุดกระทบต่อปัญหาการไร้ที่ดินของชุมชน ภาระหนักที่แล้วสำหรับชุมชนที่จะดำเนินการแก้ไขและพัฒนา เพราะนอกจากต้องทำการแก้ไขปัญหาเฉพาะแล้วยังต้องแบกภาระในการช่วยแก้ปัญหาในระดับภูมิภาคด้วย

สรุปปัญหาของชุมชนและบริเวณใกล้เคียง

อาจจะกล่าวได้ว่า บริเวณชายแดนไทยบริเวณลุ่มน้ำโก-ลก อันเป็นที่อยู่อาศัยของชนกลุ่มใหญ่ที่นับถือศาสนาอิสลามนั้น เป็นท้องถิ่นที่ประสบปัญหาทั้งทางด้านความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ปัญหาความด้อยพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและด้านบริการด้านอื่นเมื่อเปรียบเทียบกับบริเวณชายแดนประเทศมาเลเซียจึงทำให้ประชากรในพื้นที่เกิดมีความรู้สึกที่ไม่ได้รับการเหลียวแลที่ดีพอจากรัฐบาลไทย ปัญหาดังกล่าวนี้นับเป็นต้นเหตุให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีกมาก ซึ่งล้วน

แต่เป็นผลเสียต่อรัฐบาลไทยทั้งสิ้น เช่น ปัญหาการอพยพของแรงงานไทยไปทำงานในประเทศมาเลเซีย ปัญหาการเข้าไปเรียนในมาเลเซียของเยาวชนไทยมุสลิมและปัญหาการลักลอบค้าของหนีภาษีบริเวณชายแดน

ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีแต่จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงต่อประเทศอย่างมาก เพราะถ้าหากไม่ได้รับการแก้ไขอย่างรีบด่วนแล้ว ก็ในวันจะทำให้ประชากรในท้องที่เกิดมีความรู้สึกอคติต่อรัฐบาลไทยมากขึ้น แล้วหันมานิยมชมชอบต่อรัฐบาลมาเลเซียเพิ่มมากขึ้น

ในฐานะที่เทศบาลตำบลสุโหงโกลก ซึ่งเป็นชุมชนหนึ่งในภูมิภาคนี้ ย่อมจะหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้ไม่พ้น นอกจากนั้น ยังต้องประสบปัญหาเฉพาะภายในชุมชนอีกด้วย เช่น ปัญหาการไร้ที่ดิน ปัญหาการบริหารงานที่ขาดประสิทธิภาพ ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับการจราจร ล่าธารอุปโภคและอื่น ๆ อีกมากเพราะการเติบโตที่ขาดแผนงานและการควบคุม ในการแก้ปัญหาดังกล่าวจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนทางการพัฒนาสำหรับอนาคต เพื่อให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

นโยบายและแนวทางการพัฒนา

นโยบายหลัก

ในการกำหนดนโยบายหลักสำหรับการพัฒนาชุมชนสุโหงโกลก นั้น เมื่อคำนึงถึงความ เป็นไปได้ในเชิง เศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม ตลอดจนการแข่งขันระหว่างพื้นที่กับบริเวณชายแดน ของประเทศมาเลเซียแล้ว ควรมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาดังต่อไปนี้คือ :

เทศบาลตำบลสุโหงโกลก เป็นชุมชนที่มีความก้าวหน้าทางด้านกาการท่องเที่ยวและธุรกิจ การค้าทางด้านกาการท่องเที่ยวนั้น ปรากฏว่า ในปี พ.ศ. 2524 มีนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียเดินทางเข้ามาทางด้านสุโหงโกลก ถึง 67,865 คน¹ นักท่องเที่ยวเหล่านี้มักจะมีระยะเวลา ไม่ยาวนานนัก คือเฉลี่ย 3.13 วัน รายจ่ายโดยเฉลี่ยวันละประมาณ 1,395.69 บาท ต่อคน² ส่วนข้อมูลทางด้านกาบริการนั้น ในปีเดียวกัน มีสินค้าผ่านแดนเป็นมูลค่าทั้งสิ้น 532,139,087.5³ บาท

¹ ด้านตรวจคนเข้าเมือง อำเภอสุโหงโกลก.

² พงษ์อนันต์ สรรพพานิช. รายงานการสำรวจสถิตินักท่องเที่ยวจังหวัดนราธิวาส (2524)

³ สำนักงานศุลกากร เขต 1 จังหวัดสงขลา.

แยกเป็นมูลค่านำเข้า 502,479,070.4 บาท มูลค่าส่งออก 29,660,017.2 บาท ทางด้าน
อุตสาหกรรมนั้นมีโรงงานอุตสาหกรรมถึง 26 โรง⁴ โดยเฉพาะโรงงานทำผ้าปาติกทั้งหมด 20
โรง เป็นชุมชนที่มีชื่อเสียงในการผลิตผ้าปาติกมากเมืองหนึ่งในภาคใต้

จะเห็นว่า เทศบาลตำบลลุโหวงโก-ลก ในปัจจุบันมีฐานทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวเป็นหลัก รองลงมาก็คือ ธุรกิจการค้า ซึ่งแม้ว่าการค้าระหว่างประเทศนั้นจะเป็น
ฝ่ายเสียเปรียบก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุดลุโหวงโก-ลก ยังคงเป็นศูนย์กลางการค้าของชาวไทยบริ
เวณชายแดนได้ระดับหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สินค้าที่จำเป็นต่อการครองชีพแต่ละวัน ซึ่งของ
ไทยมักจะมีราคาถูกกว่าของมาเลเซีย ส่วนเศรษฐกิจการอุตสาหกรรมก็นับว่าลุโหวงโก-ลก มีความ
ก้าวหน้าเมืองหนึ่งเมื่อเทียบกับชุมชนอื่นที่มีขนาดประชากรระดับเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุต
สาหกรรมเกี่ยวกับผ้าปาติก อาหาร นั้นก็มักจะเป็นที่รู้จักกันดีในบริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้

ฉะนั้น ถ้าจะใช้ลักษณะความเจริญทางเศรษฐกิจมาใช้เป็นปัจจัยในการกำหนดนโยบาย
การพัฒนาชุมชนแล้ว นโยบายหลักในการพัฒนาชุมชนเทศบาลตำบลลุโหวงโก-ลก ก็น่าจะเป็นการ
พัฒนาให้เป็นอย่างศูนย์กลางทางการค้าบริการในบริเวณพื้นที่อำเภอชายแดนด้านจังหวัดนราธิวาสกับ
รัฐกลันตัน ทั้งนี้เพราะลุโหวงโก-ลก ตั้งอยู่บริเวณชายแดนด้านนี้ และยังห่างจากศูนย์กลางหลัก
ของภูมิภาค (หาดใหญ่-สงขลา) ถึงประมาณ 300 กิโลเมตร ซึ่งนับว่าอยู่ไกลเกินไปที่จะได้รับ
ผลการแพร่ขยาย (trickling-down effect) ของศูนย์กลางหลัก ประกอบกับในปัจจุบันนี้
เทศบาลตำบลลุโหวงโก-ลก มีความพร้อมที่จะมีบทบาททางด้านนี้อยู่แล้ว แต่การพัฒนาทางด้าน
การท่องเที่ยวอย่างเดียวนั้นอาจจะเป็นความเจริญเติบโตที่เสี่ยงจนเกินไป จึงจำเป็นต้องมีการ
พัฒนาทางด้านการธุรกิจการค้าด้วย เพราะอย่างน้อยที่สุดทุกวันนีลุโหวงโก-ลก ก็เป็นศูนย์กลาง
ของสินค้าบางประเภท โดยเฉพาะพืชผัก ผลไม้ อยู่แล้ว ฉะนั้น การที่จะเป็นศูนย์กลางของสินค้า
ประเภทอื่นด้วยนั้นเป็นเรื่องที่น่าจะทำได้โดยไม่ยากนัก เพราะการได้เปรียบในเรื่องของค่าแรง
งาน ตลอดจนวัตถุดิบ เป็นต้น นั่นก็หมายความว่า จะต้องมีการพัฒนาอุตสาหกรรมของที่นี่ด้วย
นั่นเอง

ดังนั้น นโยบายหลักของการพัฒนา ก็คือ การสร้างลุโหวงโก-ลก ให้เป็นศูนย์กลางทาง
ด้านการค้าบริการในพื้นที่บริเวณชายแดน โดยใช้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นตัวชี้หน้าในการ

¹ สำนักงานเทศบาล ตำบลลุโหวงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส.

พัฒนาขณะเดียวกันก็ให้มีการฟื้นฟูอุตสาหกรรมและธุรกิจการค้าบางประเภท เช่น อุตสาหกรรมเกี่ยวกับอาหาร ของที่ระลึก อุตสาหกรรมผ้าบาติก ส่วนทางด้านธุรกิจการค้านั้นควรมุ่งเครื่องแต่งกายสำเร็จรูปของไทยซึ่งปัจจุบันเป็นที่นิยมของมาเลเซีย เช่น เสื้อผ้า รองเท้า นอกจากนี้ก็เป็นธุรกิจการเสริมสวยก็เป็นที่นิยมของชาวมาเลเซีย เช่นกัน ดังนี้แล้วจะทำให้สุโหงโก-ลกเจริญเติบโตขึ้นเป็นศูนย์กลางในบริเวณนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

แนวทางการพัฒนา

เพื่อให้การพัฒนาชุมชนสุโหงโก-ลก เป็นไปตามนโยบายหลักที่วางไว้ ควรวางแผนทางการพัฒนา ดังนี้คือ

1. พัฒนาชุมชนสุโหงโก-ลก ให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวบริเวณชายแดนลุ่มน้ำโขง-ลก

ปัจจุบันกล่าวได้ว่านักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียและสิงคโปร์ที่เข้ามาท่องเที่ยวในบริเวณชายแดนนั้นมีจุดประสงค์ เพื่อแสวงหาความสนุกสนานแหล่งบันเทิง เรืองรมย์จากกิจกรรมประเภทที่มีบริการอยู่ในชุมชนเมืองชายแดนทั่วไป มักจะไม่นิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวตามแหล่งเที่ยวประเภทอื่นมากนัก ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากบริเวณชายแดนของไทยยังไม่มีการบุกเบิกและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประเภทอื่น ด้วยเหตุผลทางด้านความปลอดภัยในบริเวณที่ไม่ใช่ชุมชนเมืองที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยว

ดังนั้น แนวทางการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจึงต้องกระทำกันทั้งในระดับภูมิภาคและชุมชน กล่าวคือ ในระดับภาคนั้นจำเป็นต้องมีการขยายฐานการท่องเที่ยวให้กว้างขึ้น โดยทำการสำรวจและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ศิลปะ วัฒนธรรม และกิจการต่าง ๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่บริเวณนี้ อาทิเช่น การประกวดนกเขาชวา เป็นต้น นอกจากนี้ ยังต้องประกอบด้วยมาตรการการรักษาความปลอดภัย ตลอดจนการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพด้วย ในขณะที่ชุมชนสุโหงโก-ลก ซึ่งจะพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในบริเวณลุ่มน้ำโขง-ลก นั้น จะต้องเน้นหนักการพัฒนาด้านกิจกรรมการบันเทิง เรืองรมย์ การสนทนา การตลอดจนกิจกรรมกลางคืนอื่น ๆ โดยมีการสัตรีระเบียบอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังควรพัฒนาให้เป็นที่นิยมเกี่ยวกับของที่ระลึกและสินค้าอื่น โดยอาจจะเป็นตลาดสินค้าปลอดภาษีสำหรับสินค้าบางประเภท ด้วยกลยุทธ์ดังกล่าวจะเป็นการขยายตลาดการท่องเที่ยวของสุโหงโก-ลก ได้ คือ นอกจากจะเป็นตลาดสำหรับนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียอย่างที่เป็นอยู่แล้ว

ก็จะเป็นการเปิดตลาดสำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยในภูมิภาคและต่างภูมิภาคด้วย

2. สักระบบการใช้จ่ายที่ดินให้เป็นไปตามหลักผังเมือง

ปัจจุบันชุมชนสุโขทัย-ลก มีการใช้ที่ดินและการขยายตัวตามยุทธศาสตร์ ไม่มีการควบคุมซึ่งถ้าหากปล่อยให้ไปเป็นไปในลักษณะนี้แล้วในอนาคตอันใกล้มีปัญหากการใช้ที่ดินจะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น ดังนั้น เพื่อให้การใช้ที่ดินเป็นไปอย่างมีระเบียบจึงต้องกำหนดแผนการใช้ที่ดินโดยเร่งด่วน โดยกำหนดย่านการใช้ที่ดิน เช่น ย่านการค้าและพาณิชยกรรม ย่านที่พักอาศัย ย่านอุตสาหกรรม ย่านพักผ่อนหย่อนใจ และสถาบันราชการ เป็นต้น และเพื่อให้บรรลุตามนโยบายหลักที่จะให้สุโขทัย-ลก เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในบริเวณลุ่มน้ำโขง-ลก ด้วย จึงจำเป็นต้องเพิ่มการใช้ที่ดินลักษณะพิเศษบางประการที่เอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยวอีกด้วย

3. ปรับปรุงและขยายพื้นที่การให้บริการสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

สภาพการบริการด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการภายในชุมชนสุโขทัย-ลก ยังไม่พร้อม ไม่ทั่วถึง และขาดแผนการสำหรับการขยายตัวในอนาคต จึงไม่มีทิศทางพัฒนาที่แน่นอนนับตั้งแต่โครงข่ายถนน การจราจร ที่จอดรถ ประปา และการระบายน้ำ บริการเหล่านี้ล้วนต้องมีการวางแผนเพื่อรองรับการขยายตัวของชุมชนในอนาคต

4. ส่งเสริมการลงทุนทางด้านอุตสาหกรรม

ในอดีตมานาน สุโขทัย-ลก เป็นศูนย์กลางด้านการค้าบริการและอุตสาหกรรมในบริเวณลุ่มน้ำโขง-ลก จวบจนปัจจุบันอุตสาหกรรมที่มีความก้าวหน้าของชุมชนก็มีอุตสาหกรรมทำผ้าบาติกและอุตสาหกรรมอาหารสำเร็จรูป เช่น บะหมี่ และขนมปัง เป็นต้น แต่กิจการด้านอุตสาหกรรมดูเหมือนจะคงตัวหลังจากที่มีการพัฒนารูรูกิจทางด้านความบันเทิงอย่างจริงจัง ทั้งนี้ ที่สุโขทัย-ลก เป็นชุมชนที่มีศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรมสูงเหมือนหนึ่ง ทั้งนี้เพราะสภาพการที่ได้เปรียบในหลายด้าน เช่น

- ที่ตั้งอยู่พรมแดน สามารถระบายผลิตภัณฑ์เข้าไปในตลาดบริเวณชายแดนมาเลเซียได้
- การคมนาคมติดต่อ ท้าได้สะดวกทั้งฝั่งไทยและมาเลเซีย
- มีความพร้อมด้านบริการสาธารณูปโภคและสาธารณูปการมากกว่าชุมชนอื่นในบริเวณนี้

- ค่าแรงงานถูกกว่ามาเลเซีย
- มีสถาบันการเงินที่พร้อมกว่าชุมชนอื่น

เมื่อคำนึงถึงสภาพที่ได้เปรียบดังกล่าวแล้ว จะพบว่าการที่จะกำหนดประเภทอุตสาหกรรมที่สามารถจะเปิดดำเนินการที่ลุ่มน้ำโก-ลกแล้ว ก็ต้องพิจารณาเงื่อนไขประกอบ การตัดสินใจ ดังนี้คือ

- เป็นผลิตภัณฑ์ที่เน้นการตลาดในบริเวณชายแดนมาเลเซีย
- เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบจากพื้นที่ลุ่มน้ำโก-ลก และ
- ธุรกิจอุตสาหกรรมที่ผลผลิตสินค้าที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

ด้วยประการนี้เองจึงพอจะมองเห็นประเภทอุตสาหกรรมที่ควรให้การสนับสนุนให้ตั้งในชุมชนลุ่มน้ำโก-ลก 3 ประเภทคือ

- 1) อุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตร เช่น ผัก ผลไม้กระป๋อง
- 2) อุตสาหกรรมเกี่ยวกับปศุสัตว์ เช่น เนื้อสัตว์บรรจุกระป๋อง โดยเฉพาะเนื้อวัว แพะ แกะ และไก่ เป็นต้น
- 3) อุตสาหกรรมเกี่ยวกับการผลิตของที่ระลึก

และด้วยเหตุที่อุตสาหกรรมบางประเภทต้องใช้เงินลงทุนสูง รัฐบาลจำเป็นต้องมีนโยบายสนับสนุนด้านการเงิน และวิชาการบ้างเพื่อกระตุ้นให้การพัฒนาอุตสาหกรรมในบริเวณนี้เกิดขึ้น เพื่อแข่งขันกับชุมชนชายแดนด้านมาเลเซียซึ่งปัจจุบันได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลมาตลอด

5. เปรียบเทียบระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับสังคมวัฒนธรรมและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

การศึกษานับเป็นปัญหาใหญ่ของบริเวณสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้ปกครองนิยมส่งบุตรหลานเข้าไปเรียนในประเทศมาเลเซีย เนื่องจากมีค่ามัธยมนิยมชมชอบมาเลเซียมากกว่าไทย ด้วยเหตุผลหลาย ๆ ด้าน แต่ปัญหาหนึ่งที่สำคัญคือ ความไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ปกครองและเรียนจบไปแล้วไม่มีงานให้ทำ จึงจำใจต้องส่งไปมาเลเซียเพื่อการทำงานในอนาคต

ดังนั้น รัฐบาลน่าจะเร่งพิจารณาปรับปรุงการศึกษาใหม่ โดยคำนึงถึงความสอดคล้องและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ให้มากที่สุด โดยควรถือเป็นนโยบายระดับชาติ

และเร่งดำเนินการทางกฎหมายให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการประถมศึกษาอย่างจริงจัง นอกจากนี้ ยังต้องปรับปรุงเกี่ยวกับประสิทธิภาพของครู และคุณภาพของสถานศึกษา ตลอดจนอุปกรณ์และหลักสูตรการศึกษาที่เห็นว่ายังไม่สอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมของประชากรในบริเวณนี้ และถ้าหากเป็นไปได้ก็ควรจัดระบบการศึกษาที่มีการผลผลิตผ่านระหว่างระบบของไทยกับมาเลเซีย เพื่อส่งเสริมผู้ปกครองหันมานิยมส่งบุตรหลานเข้าโรงเรียนไทยให้เป็นไปด้วยความเต็มใจ

6. เร่งแก้ปัญหาทางด้านสังคมจิตวิทยาาระหว่างประเทศ

ปัจจุบันภูมิภาคสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยกำลังประสบปัญหาทางด้านสังคมจิตวิทยาหลายปัญหา อาทิเช่น ปัญหาบุคคลล่องสัญชาติ จุดอ่อนและข้อเสียเปรียบด้านการสื่อสารมวลชน และการสืบทอดข้ามพรมแดนโดยผิดกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นปัญหาที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติทั้งสิ้น ในการแก้ปัญหาเหล่านี้ รัฐบาลจำเป็นต้องมีมาตรการทั้งระดับรัฐบาลส่วนกลางและระดับท้องถิ่น โดยใช้มาตรการทางด้านกฎหมาย การปราบปราม และการประชาสัมพันธ์อย่างจริงจังและเสียขาด ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการป้องกันและการแก้ไข ทั้งในรูปแบบและนอกรูปแบบตามความเหมาะสมของพื้นที่และโอกาส เพื่อผลประโยชน์ของชาติเป็นที่ตั้ง

7. ปรับปรุงฐานะการคลังของชุมชน

ปัจจุบันฐานะการเงินของเทศบาลอยู่ในภาวะที่ขาดเงินที่จะใช้สำหรับการพัฒนา ถ้าหากไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง และแม้ว่าจะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลแล้วก็ตาม ยังไม่ล้ามาารถที่ดำเนินการให้บรรลุตามแผนการพัฒนาตามเป้าหมายได้ จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงการคาดการณ์เกี่ยวกับประสิทธิภาพและรัดกุมยิ่งขึ้น

จะเห็นว่าแนวทางการพัฒนาที่กล่าวมานั้นเป็นการแก้ปัญหาในสองลักษณะคือ ลักษณะที่หนึ่ง เป็นการแก้ปัญหาระดับภูมิภาคในฐานะที่ปัญหานั้นมีผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนาชุมชนสี่จังหวัด-ลก กับอีกลักษณะหนึ่งเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะของชุมชนเอง เพื่อเป็นตัวเสริมในการแก้ปัญหาของภูมิภาคอีกทีหนึ่ง โดยยึดหลักการแก้ปัญหาภูมิภาคด้วยวิธีการพัฒนาชุมชนเมืองเป็นตัวนำนั่นเอง

แนวทางการวางแผน

เพื่อให้การพัฒนาเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ จึงได้วางแนวทางการวางแผนไว้ดังนี้

1. พัฒนาชุมชนสุโขทัย-ลก เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวบริเวณลุ่มน้ำโขง-ลก

แหล่งท่องเที่ยวบริเวณลุ่มน้ำโขง-ลก ในปัจจุบันสำคัญต่อโดยเฉพาะกิจกรรมความบันเทิงในชุมชนสุโขทัย-ลก เท่านั้น ยังขาดแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมอยู่ ทั้ง ๆ ที่บริเวณนี้มีแหล่งท่องเที่ยวด้านนี้ เช่นกัน แต่ก็ยังไม่ได้รับการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเป็นการยกระดับการท่องเที่ยวในบริเวณนี้ จึงได้เสนอแนวทางการวางแผนออกเป็น 3 กลุ่มงาน กล่าวคือ :

กลุ่มที่ 1 การศึกษาและวางแผนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว

เมื่อเกิดความมั่นคงในพื้นที่แล้ว การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมซึ่งย่อมกระทำได้ไม่ยากนัก เพราะพื้นที่บริเวณลุ่มน้ำโขง-ลก นั้น มีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์แห่งหนึ่งสำหรับการวางแผนการท่องเที่ยวนั้นมีแนวทาง ดังต่อไปนี้

- 1.1 ขยายทรัพยากรการท่องเที่ยวให้ครบทั้งแหล่งทรัพยากรตามธรรมชาติและวัฒนธรรม และแหล่งบันเทิง เรืองรมย์
- 1.2 บรรจุแผนพัฒนาการท่องเที่ยวลุ่มน้ำโขง-ลก ไว้ในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวระดับชาติ
- 1.3 แต่งตั้งคณะกรรมการศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวลุ่มน้ำโขง-ลก โดยคณะกรรมการกลุ่มนี้จะทำหน้าที่สำรวจหาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรมในบริเวณนี้ ตลอดจนรับผิดชอบการทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยว
- 1.4 ควรเปิดให้เอกชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา
- 1.5 กำหนดแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่ตามสภาพความเหมาะสมของพื้นที่ คือ

กำหนดให้ชุมชนสุโขทัย-ลก เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว และเน้นกิจกรรมทางด้านความบันเทิง (entertainment) เป็นหลัก

กำหนดให้อำเภอวัง และสุคีริน เน้นการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเกี่ยวกับวนอุทยานป่าไม้และน้ำตก

กำหนดให้อำเภอดากูบ เน้นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล และวัฒนธรรม

การกำหนดแนวทางการพัฒนาท่องเที่ยวในแต่ละอำเภอดังกล่าวนั้น ได้ยึดถือ ลักษณะธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่นั้น ทั้งนี้เพื่อการพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และประหยัดด้วย

กลุ่มที่ 2 สร้างความมั่นคง ปลอดภัย ให้เกิดในพื้นที่ลุ่มน้ำโขง-ลก*

ความมั่นคงปลอดภัยในพื้นที่เป็นอุปสรรคที่สำคัญในการวางแผนพัฒนาภูมิภาคบริเวณนี้ เพราะปัญหาดังกล่าว มีความรุนแรงมาก นับตั้งแต่ปัญหา โจรก่อการร้ายธรรมดา จนถึงกลุ่มโจรก่อการร้ายแบ่งแยกดินแดน และโจรสินค่อมมุนิสต์ มาลาया ซึ่งล้วนแต่เป็นปัญหาใหญ่ระดับชาติทั้งสิ้น ดังนั้น การที่จะลงมือวางแผนพัฒนาใด ๆ ก็ตาม ก็ควรที่จะแก้ปัญหานี้ก่อนด้วยวิธีการเมื่อนำการทหารก่อนเป็นอันดับแรก โดยมีแนวทางการปฏิบัติดังนี้คือ

- 2.1 ปฏิบัติการทางด้านจิตวิทยา ด้วยการเดินเข้าไปหาประชาชน ทำความเข้าใจกับกลุ่มผู้ก่อการร้ายถึงเจตนาดีของรัฐบาล เพื่อให้มีการมอบตัวต่อทางการ
- 2.2 ประกันความปลอดภัยให้กับผู้กลับตัว เป็นคนดี
- 2.3 เน้นประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่ให้ความร่วมมือในการปราบปราม และให้ประชาชนยุติให้การสนับสนุนกลุ่มผู้ก่อการร้ายดังกล่าว
- 2.4 ร่วมมือกับฝ่ายมาเลเซียในการปราบปรามโจรสินค่อมมุนิสต์มาลาया
- 2.5 ยกย่องคนที่ช่วยเหลือราชการในการปราบปราม

กลุ่มที่ 3 การประชาสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยว

การประชาสัมพันธ์มีเป้าหมายเพื่อขยายตลาดการท่องเที่ยวในบริเวณที่สามารถกระทำได้ดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชาสัมพันธ์ผ่านวิทยุและโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ทั้งภาษามาเลเซียและภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทางวิทยุนั้น กรมประชาสัมพันธ์มีนโยบายจัดสร้างสถานีวิทยุที่ลู่โขง-ลก ภายในปี พ.ศ. 2530 ซึ่งเป็นการง่ายที่จะประชาสัมพันธ์ผ่านสถานีวิทยุแห่งนี้

*พื้นที่ลุ่มน้ำโขง-ลก ประกอบด้วย พื้นที่ 4 อำเภอ คือ กิ่ง อ.ลู่คิริน อำเภอเวียง อำเภอลู่โขงโขง-ลก และ อำเภอตากใบ.

- 3.2 ตั้งคณะกรรมการโครงการวิทยุเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อทำหน้าที่วางแผนประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวบริเวณลุ่มน้ำโก-ลก
- 3.3 จัดตั้งองค์กรเพื่อเผยแพร่การท่องเที่ยวบริเวณลุ่มน้ำโก-ลก ในชุมชนสำคัญ ๆ บริเวณชายแดนมาเลเซีย

2. จัดระบบการใช้ที่ดินให้เป็นระเบียบตามหลักผังเมือง

เพื่อให้ชุมชนลุ่มน้ำโก-ลก มีความพร้อมที่จะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวและการค้าบริการในพื้นที่ชายแดนบริเวณลุ่มน้ำโก-ลก จึงมีความจำเป็นต้องจัดระบบการใช้ที่ดินให้เหมาะสม โดยการกำหนดเป็นผ่านการใช้ที่ดินสำหรับอนาคต ในการกำหนดย่านการใช้ที่ดินแต่ละประเภทนั้นได้กำหนดเงื่อนไขไว้พิจารณา คือ :

- 1) พิจารณาจากสภาพการใช้ที่ดินในปัจจุบัน
- 2) พิจารณาจากความเหมาะสม คือกิจกรรมที่เหมาะสมอยู่ที่ใดคงอยู่ ส่วนกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมก็เคลื่อนย้ายออกไป
- 3) คำผังถึงผลได้ทางเศรษฐกิจของชุมชนเป็นหลัก
- 4) ความสง่างามในด้านทัศนียภาพของชุมชน

เมื่อคำผังถึงเงื่อนไขดังกล่าวแล้ว ก็จะได้ผ่านการใช้ที่ดินดังนี้คือ (ดูแผนที่ประกอบ)

- 1) ย่านการค้าและบริการ ตั้งอยู่บริเวณใจกลางชุมชนอย่างเก่า เพียงแต่ขยายออกตรมเส้นทางหลักออกเป็น 4 ทาง เป็นรูปกากะบาท ที่ค่อนข้างจะออกไปทางทิศตะวันตกตามถนนประชาวีวัฒน์มากขึ้น ด้วยการควบคุมการขยายตัวการใช้ที่ดิน ด้านการค้าและบริการทางด้านตะวันออก เพื่อสงวนพื้นที่เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจริมแม่น้ำ การเล่นอเนาะให้ย่านการค้าและบริการตั้งอยู่ในบริเวณนี้เพราะเป็นพื้นที่ที่มีเส้นทางคมนาคมที่หนาแน่น บริการสาธารณูปโภคและสาธารณูปการก็มีความพร้อมและทั่วถึง นอกจากนั้นราคาที่ดินในบริเวณนี้แพงมากจนกิจกรรมประเภทอื่นไม่อาจจะแข่งขันกับกิจกรรมทางด้านการค้าบริการได้ ประกอบกับเป็นบริเวณย่านการค้าที่เก่าแก่ของชุมชนอยู่แล้ว และยังเป็นจุดศูนย์กลางของชุมชนที่สามารถเข้าถึงได้สะดวกที่สุดด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้ว จึงเล่นอเนาะให้ย่านการค้าบริการตั้งอยู่ในบริเวณนี้ ส่วนกิจกรรมในย่านนี้ก็จะประกอบด้วย อาคารร้านค้า ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจการบันเทิง เริงรมย์ ตลอดจนร้านอาหารภัตตาคาร และธุรกิจกลางคืนชนิดอื่น เป็นต้น

2) ย่านที่พักอาศัย กำหนดให้ย่านที่พักอาศัยมีลักษณะเป็นรูปวงกลมล้อมรอบนอกของชุมชน โดยคำนึงการแข่งขันของราคาที่ดิน รักษาบรรยากาศของย่านที่พักอาศัย แนวโน้มการขยายตัวการใช้ที่ดินด้านนี้ และความสอดคล้องกับแผนเล่นอแนะทางด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการด้วย โดยเน้นหนักการขยายตัว การใช้ที่ดินย่านที่พักอาศัยออกทางด้านตะวันตกและด้านใต้ของชุมชน ขณะเดียวกันก็พยายามควบคุมทางด้านตะวันออก ซึ่งถ้าหากมีการควบคุมเช่นนี้แล้ว ชุมชนก็จะมีรูปร่างเป็นวงกลมหรือสี่เหลี่ยมมากขึ้น

3) ย่านอุตสาหกรรม การกำหนดย่านอุตสาหกรรมนั้นได้คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมเป็นพิเศษที่จะมีผลกระทบต่อชุมชน ความสะดวกเกี่ยวกับบริการพื้นฐานของรัฐ และการกำจัดน้ำเสียจากโรงงาน เป็นต้น สิ่งพิจารณาเล่นอให้ย่านอุตสาหกรรมตั้งอยู่บริเวณใกล้แม่น้ำโก-ลก ตรงจุดที่ถนนทรายทอง 5 มาบรรจบกับถนนสายลู่วิ่งโก-ลก - ตากใบ เป็นบริเวณที่อยู่ตรงหลักเขตของเทศบาลพอดี

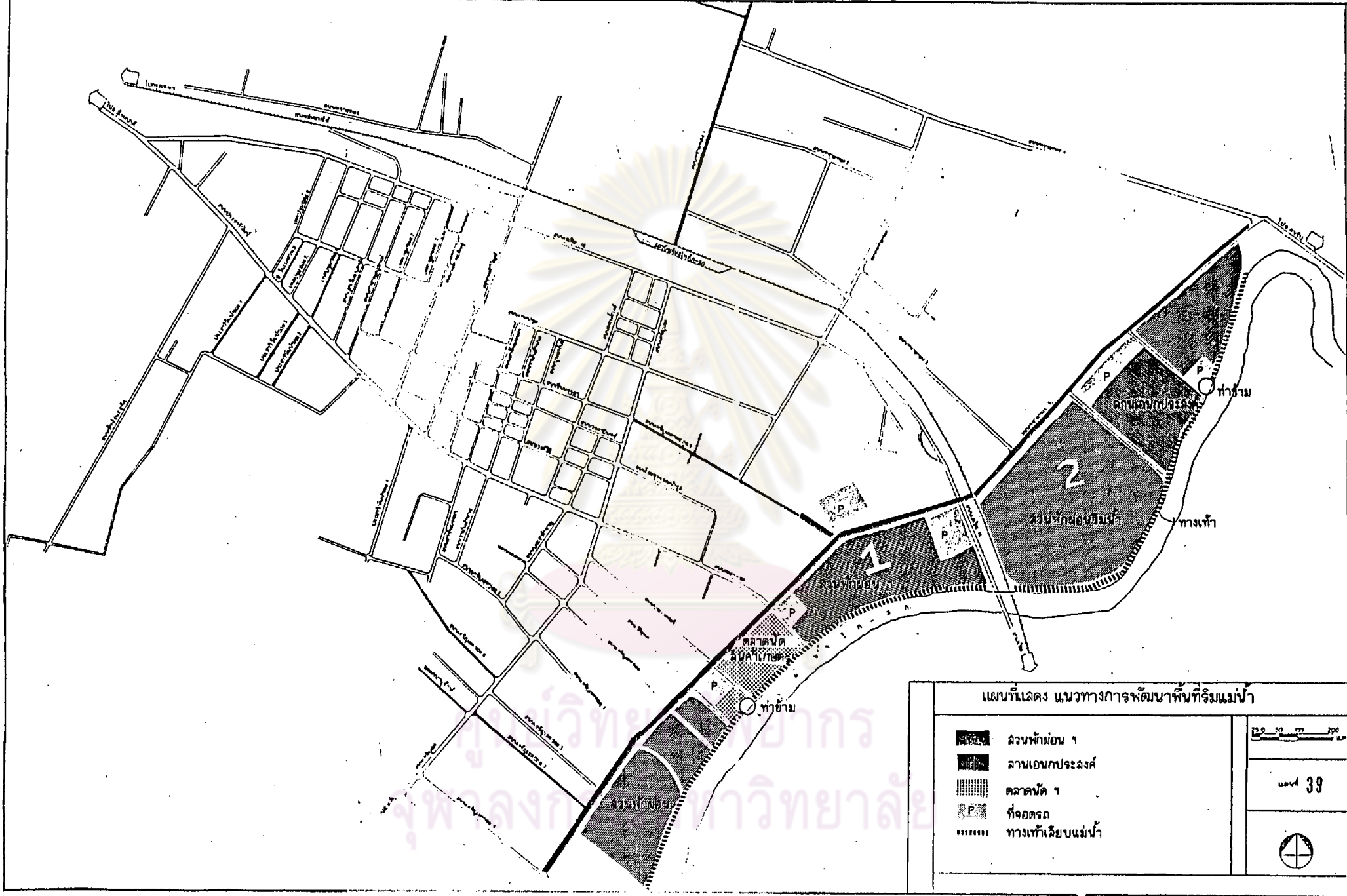
4) ย่านสถาบันราชการ ปิดเอะย่านราชการในปัลลุมซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ว่าการอำเภอ สำนักงานเทศบาล โรงพยาบาลและสำนักงานอนามัย ซึ่งปัลลุมอยู่รวมกันเป็นย่านอยู่แล้ว เนื่องจากมีความเหมาะสมในด้านที่ตั้ง และบรรยากาศก็จะเป็นย่านราชการ

5) บริเวณส่วนสาธารณะ ปัลลุมเทศบาลตำบลลู่วิ่งโก-ลก มีส่วนสาธารณะอยู่แล้ว 1 แห่ง มีเนื้อที่ 61.0 ไร่ ซึ่งนับว่ามีพื้นที่น้อยเกินไป สำหรับประชากรของลู่วิ่งโก-ลก ซึ่งมีถึง 25,000 คน (ประมาณการรวมถึงบุคคลที่เข้ามาอยู่โดยไม่ได้แจ้งย้ายเข้า) จึงจำเป็นต้องมีการขยายพื้นที่ให้พอเพียงและสืบเนื่องจากมีนโยบายจะให้เทศบาลลู่วิ่งโก-ลก เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในบริเวณชายแดนลุ่มน้ำโก-ลก ด้วย ฉะนั้น เพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายดังกล่าว จึงได้เล่นอแนะให้เปิดพื้นที่ริมน้ำเป็นส่วนพักผ่อนริมน้ำ

6) บริเวณเล่นอแนะให้มีการใช้ที่ดินลักษณะพิเศษ เพื่อให้การใช้ที่ดินบริเวณริมแม่น้ำเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสม จึงเล่นอให้เน้นหนักทางด้านที่พักผ่อนหย่อนใจ เป็นหลัก ซึ่งเมื่อการใช้ที่ดินสำเร็จสมบูรณ์แบบแล้วจะประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้คือ

ก. ส่วนพักผ่อนริมน้ำ เป็นกิจกรรมหลัก โดยใช้พื้นที่ส่วนใหญ่สำหรับการนั่งโดยเฉพา สำหรับกิจกรรมอื่นนั้นจะเป็นกิจกรรมเสริมที่มีความผูกพันกัน

ข. ลานเอนกประสงค์ สำหรับใช้ในโอกาสพิธีทางศาสนา (ลอยกระทง ฯลฯ) โยปาร์ค และลานแสดงมหรสพกลางแจ้ง เป็นต้น

ค. ลานตลาดสินค้าเกษตรและสินค้าพื้นเมืองไทย โดยเฉพาะพืช ผัก ผลไม้ ซึ่งเป็นที่นิยมของชาวมาเลเซีย

ง. ส่วนอาหาร ภัตตาคารริมน้ำ และแผงลอย เน้นหนักการบริการอาหารไทย และจีน เป็นหลัก

จ. ถนน ทางเท้า และที่จอดรถ ตลอดจนท่าเรือที่ให้บริการสำหรับข้ามฟาก ระหว่างชุมชนลู่โขงโก-ลก กับสันตู่ (ดูรายละเอียดในแผนที่ 39 ประกอบ)

แผนการโยกที่ดินลักษณะพิเศษบริเวณริมน้ำมี วัตถุประสงค์เพื่อ :

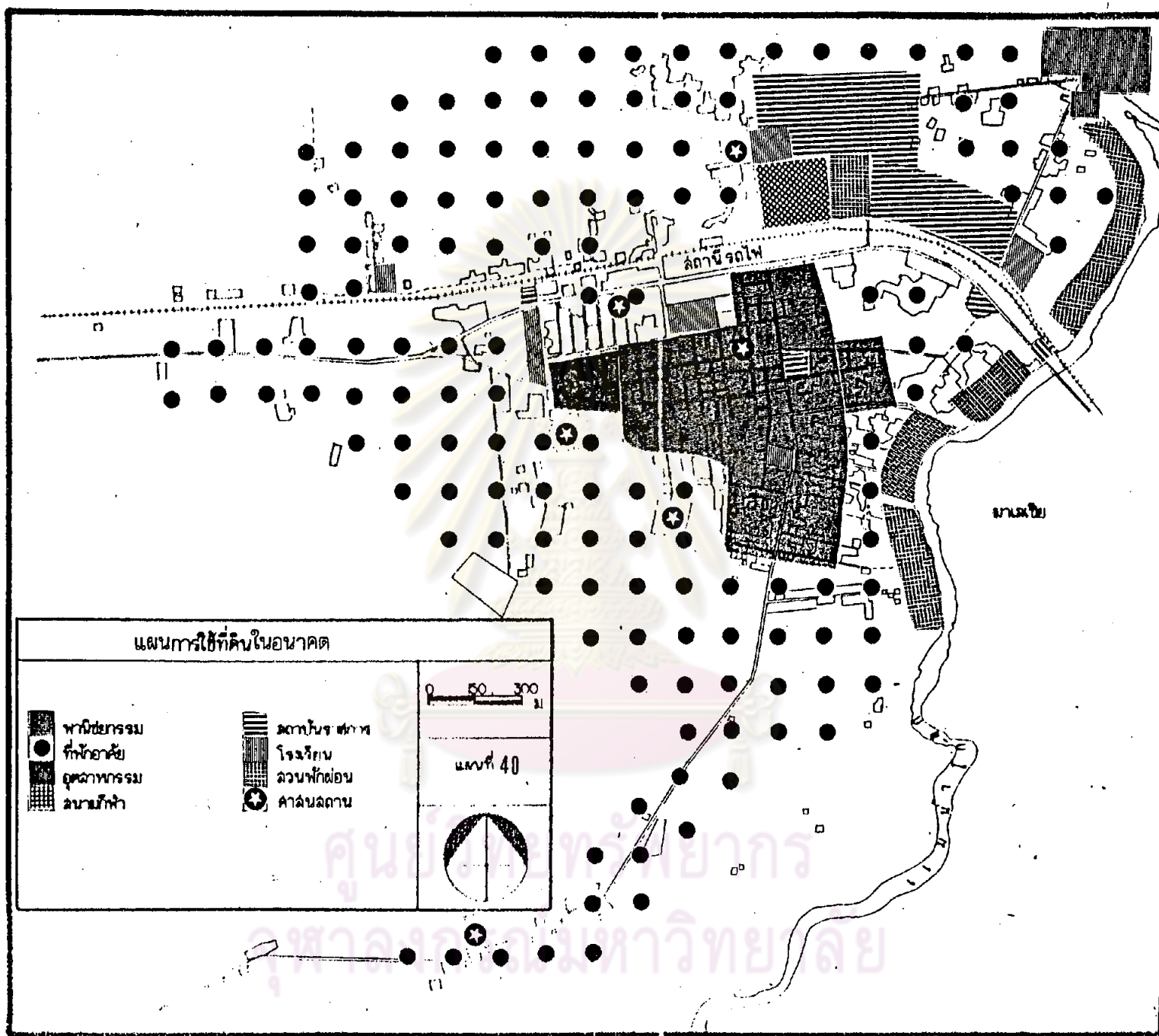
- 1) สกัดกั้นการขยายตัวของชุมชนมิให้รุกล้ำเข้ามาถึงบริเวณเขตแดนซึ่งเป็นแม่น้ำมากจนเกินไป
- 2) เพื่อสงวนพื้นที่ดังกล่าวให้เป็นส่วนพักผ่อนหย่อนใจของชุมชนและนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวที่ลู่โขงโก-ลก
- 3) เพื่อให้เกิดทัศนียภาพชุมชนที่สวยงาม
- 4) เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ทางหนึ่ง และยังเอื้ออำนวยต่อเศรษฐกิจของชุมชนด้านอื่นอีกด้วย

จะเห็นว่า แผนการนี้เป็นแผนการใหญ่ที่ต้องใช้งบประมาณมาก ดังนั้นจึงเสนอแนะให้ดำเนินการเป็น 2 ระยะ (phase) ดังนี้คือ (ดูแผนที่ประกอบ)

ระยะที่ 1 เป็นโครงการที่ควรดำเนินการก่อน เพื่อป้องกันการรุกล้ำของการโยกที่ดินประเภทอื่น และบริเวณที่มีการโยกที่ดินที่แล้วนั้นก็เป็นที่พัก อาศัยชั่วคราว และมักจะเป็นแหล่งเสื่อมโทรม

จึงควรรีบเร่งจัดการเวนคืนที่ดินบริเวณนี้ แล้วทำการตัดถนนริมน้ำก่อนแล้วทำการพัฒนาเป็นส่วนพักผ่อน ตลาดนัดสินค้าเกษตรฯ และที่จอดรถ ร้านอาหาร และท่าเรือข้ามฟากตามแผนเสนอนี้แผนระยะที่หนึ่งมีพื้นที่อยู่ทางตอนใต้ของทางรถไฟ

ระยะที่ 2 เป็นพื้นที่ที่อยู่ทางตอนเหนือของเส้นทางรถไฟ (พื้นที่อยู่ด้านตะวันออกของถนนทรายทอง 5) เหตุที่เลือกพื้นที่นี้อยู่ในระยะที่ 2 นั้นเพราะไม่ค่อยมีปัญหาการรุกล้ำจากการขยายตัวของชุมชน ทั้งนี้เนื่องจากเป็นที่ลุ่มต่ำมาก ประกอบกับเป็นพื้นที่ที่ไม่ได้อยู่ติดกับย่านการค้าเหมือนทางตอนใต้ (ระยะที่ 1) พื้นที่นี้ประกอบด้วย ล้วนพักผ่อนริมน้ำและลานเอนกประสงค์ เป็นหลัก

เป็นที่คาดหวังไว้ว่าแผน เสนอแนะอันนี้จะช่วยให้ชุมชนแห่งนี้มีพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจ ที่เพียงพอสำหรับการขยายตัวของชุมชนในอนาคตทั้งยังเป็นกำลัง เสริมการท่องเที่ยวและผลประ-
โยชน์ทาง เศรษฐกิจอีกด้วย

3. ปรับปรุงและขยายพื้นที่การบริการสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

บริการทางด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการที่เป็นปัญหาล้วนใหญ่เนื่องจากการขยายตัวไม่ทันกับการขยายตัวของชุมชน อาทิเช่น ถนน ที่จอดรถ การจราจร การประปา และ การระบายน้ำ ฉะนั้น ควรจะมีแนวทางการพัฒนาโครงสร้างของการบริการเหล่านี้สำหรับอนาคต ทั้งนี้เพราะบริการเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดทิศทางการขยายตัวของชุมชนได้ เพื่อให้การขยายตัวของชุมชนเป็นไปตามที่แผนการใช้ที่ดินที่กำหนดไว้ จึงควรมีแนวทางการวางแผนพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ดังนี้ : (ดูแผนที่ 41 และ 42 ประกอบ)

1. แนวทางการวางแผนพัฒนาระบบถนนที่จอดรถและการจราจร

1.1 กำหนดแนวถนนสำหรับอนาคต เพื่อรองรับการขยายตัว โดยเน้นโครงข่ายบนพื้นที่ทางด้านเหนือและด้านใต้ของชุมชน ส่วนทางด้านตะวันออกนั้น เสนอให้สร้างถนนเสียบแม่น้ำเพื่อรองรับแผนการใช้ที่ดินบริเวณริมน้ำ

1.2 ทำการลาดยางถนนที่ยังคงเป็นดินลูกรังอยู่ซึ่งมีอยู่จำนวนประมาณ

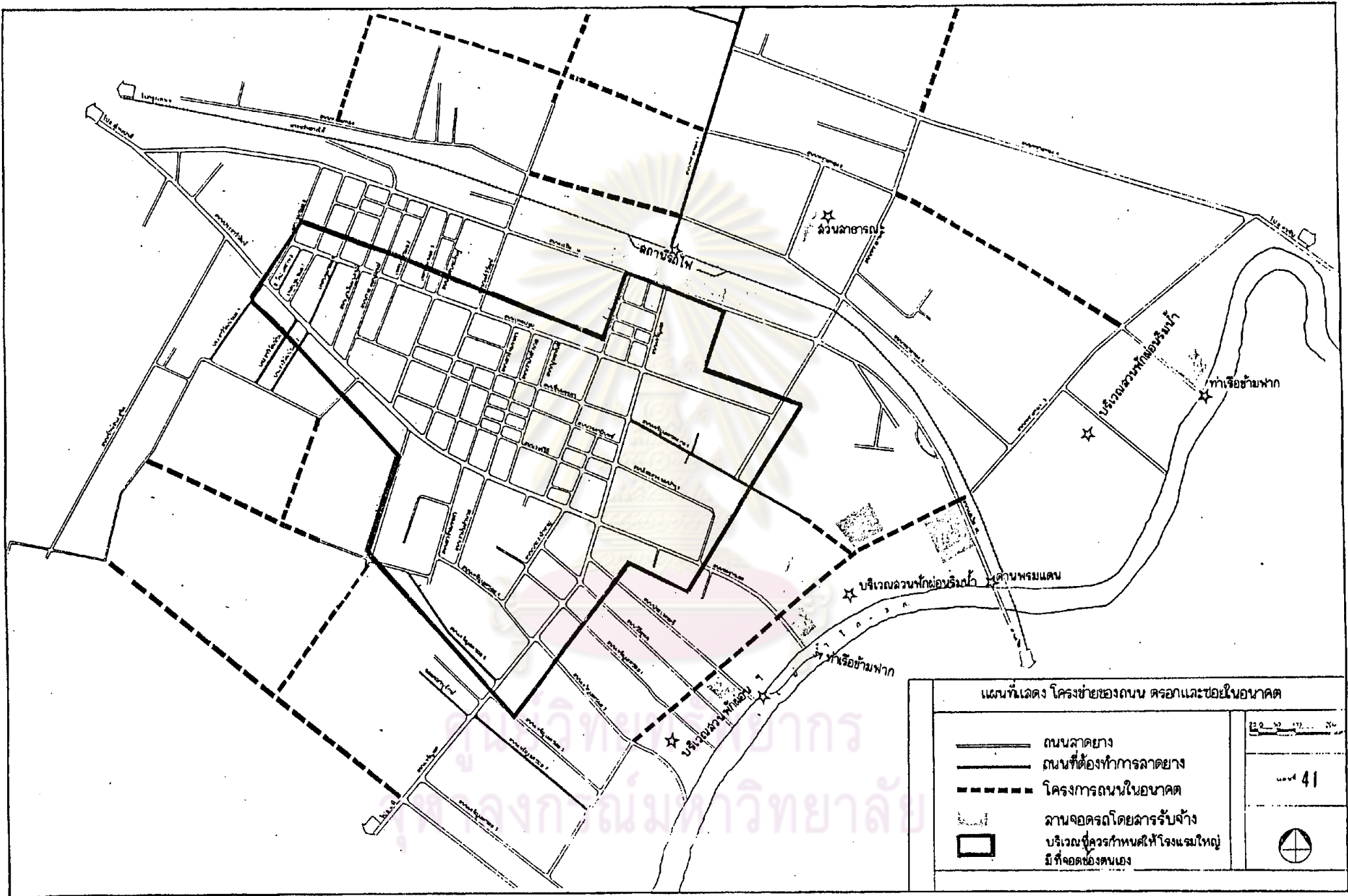
9 ลาย

1.3 สดสร้างทางเท้าสำหรับถนนสายหลักที่สำคัญ ๆ บริเวณใจกลางชุมชน

1.4 ปรับปรุงและขยายถนนให้อยู่ในสภาพที่ดีและได้มาตรฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถนนที่จะทำการก่อสร้างใหม่นั้นเทศบาลจะต้องกำหนดขนาดของถนน เพื่อให้ประชาชนหรือนายทุนได้ถือปฏิบัติ

1.5 กำหนดสถานที่จอดรถสำหรับรถจักรยานยนต์รับจ้าง สามล้อถีบรับจ้าง

และรถยนต์โดยสารให้เป็นระเบียบ ตลอดจนการออกเทศบัญญัติกำหนดเขตที่โครงการใหญ่ ๆ จะต้องมีการจอดรถของตนเอง ในนี้ได้เสนอแนะบริเวณที่จอดรถตามจุดที่มีการใช้เป็นที่จอดรถอยู่แล้ว เช่น บริเวณสถานีรถไฟ บริเวณด้านพระมแดน ส่วนสาธารณะ และบริเวณท่าเรือข้ามฟาก เป็นต้น ส่วนที่เสนอแนะขึ้นมาใหม่นั้น เป็นส่วนหนึ่งของโครงการอื่นเช่น โครงการพัฒนาการใช้ที่ดินริมแม่น้ำเป็นที่พักผ่อน ซึ่งจะได้ออกถึงรายละเอียดในหัวข้อเกี่ยวกับแนวทางการวางแผนการใช้ที่ดิน

1.6 ปรับปรุงระบบการจราจรให้คล่องตัวยิ่งขึ้น โดยการกำหนดให้ถนน บางสายมีการเดินรถทางเดียว โดยเฉพาะถนนที่มีผิวจราจรที่แคบเกินไป เช่น ถนนที่มีผิวการจราจร กว้างน้อยกว่า 7 เมตรลงมา

1.7 ควรติดตั้งไฟฟ้าลำธารณะให้ทั่วถึงทั้งถนน ตรอก ซอย

2. แนวทางการวางแผนบริการการประปา

เพื่อเพิ่มศักยภาพในการจ่ายน้ำประปาให้ครอบคลุมทั่วถึงชุมชนในบ้ลจุบัน และชุมชนที่จะขยายตัวในอนาคตให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้แบ่งพื้นที่บริการออกเป็น 5 พื้นที่ด้วยกันคือ : (ดูแผนที่ 42 ประกอบ)

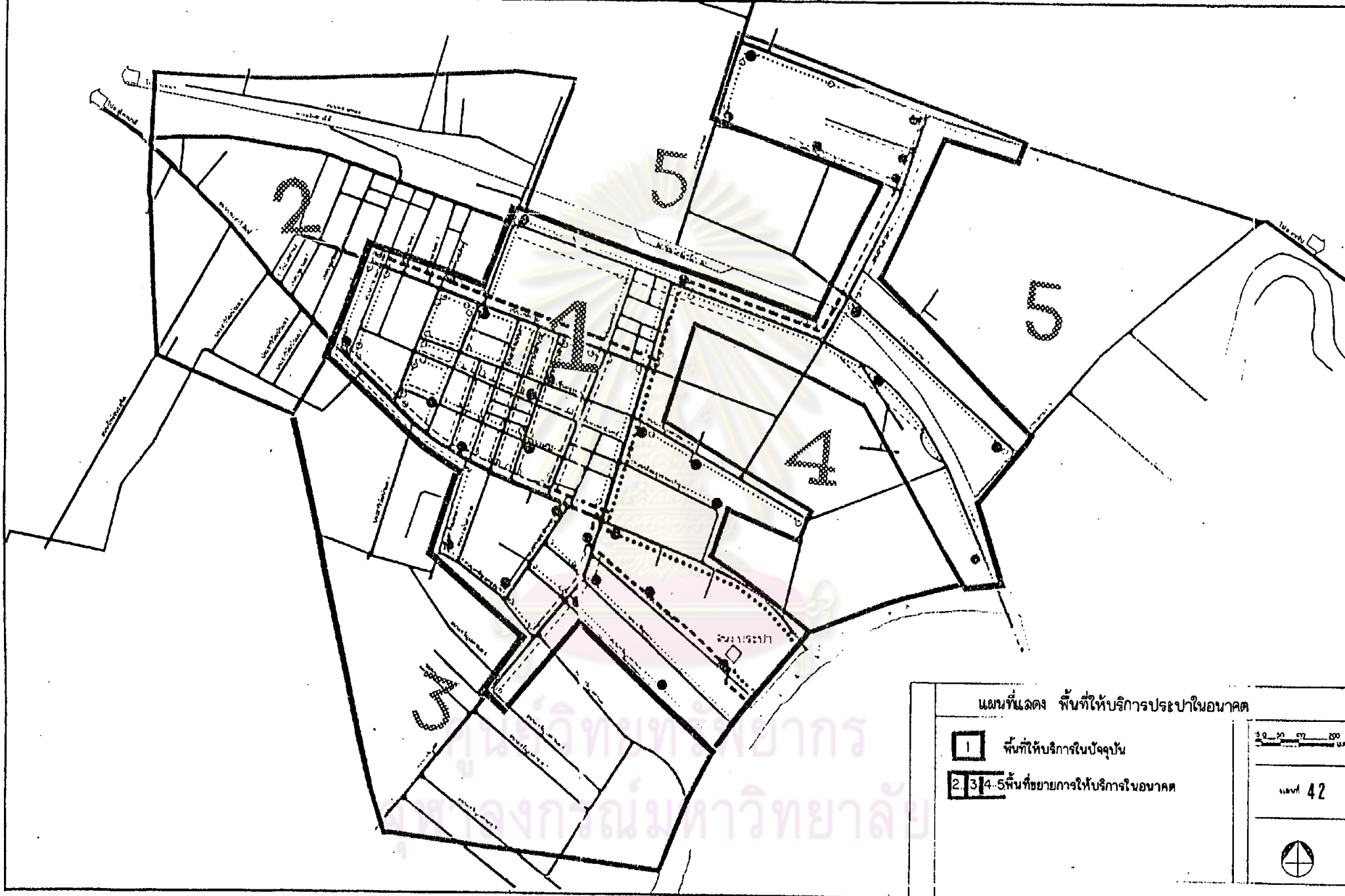
พื้นที่ 1 เป็นพื้นที่ที่มีการจ่ายน้ำประปาเต็มพื้นที่แล้วในบ้ลจุบัน เพียงแต่ในอนาคตจำเป็นต้องเตรียมเพิ่มศักยภาพมากขึ้น เพราะความเข้มข้นของการใช้ที่ดิน

พื้นที่ 2 เป็นพื้นที่ที่มีการตั้งถิ่นฐานค่อนข้างหนาแน่น และตั้งกันมานานแล้ว แต่ยังคงขาดโครงข่ายของประปา จึงเป็นพื้นที่ที่มีความจำเป็นจะต้องมีโครงข่ายประปาอย่างเร่งด่วน

พื้นที่ 3 พื้นที่ที่มีแนวโนม้การขยายตัวของชุมชนสูงพื้นที่หนึ่งเมื่อพิจารณาจาก เขตรอบนอกด้วยกัน โดยจะสังเกตจากการมีถนนตัดเข้ามาใน บริเวณนี้มาก

พื้นที่ 4 พื้นที่ที่มีโครงการพัฒนาในอนาคตมากพื้นที่หนึ่ง ส่วนใหญ่เป็นการใช้ที่ดินทางด้านการค้าและบริการ เช่น โครงการตลาด โครงการ โรงแรม เป็นต้น และพื้นที่ด้านนี้ก็ได้รับการถมที่พร้อมที่จะรับการขยายตัวของชุมชนอยู่แล้ว จึงเป็นพื้นที่จำเป็นต้องวางโครงข่ายการประปาในอนาคตอันใกล้

พื้นที่ 5 พื้นที่ที่ควรจะได้รับพิจารณาให้มีโครงข่ายการประปาสำดับสุดท้าย เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีการขยายตัวไม่รวดเร็วนัก มีการตั้งถิ่นฐานที่ประปราย กระจายอยู่ทั่วไป ประกอบกับมีแนวโนม้ที่จะขยายตัวออกนอกเขตเทศบาลด้วย จึงพิจารณาเป็นพื้นที่ควรจะได้รับการพัฒนาหลังจากพื้นที่ 2, 3, และ 4 มีการใช้ที่ดินเต็มพื้นที่แล้ว

3. แนวทางการวางแผนการระบายน้ำ

การระบายน้ำในบัจจุบันมีปัญหาเพราะระบายน้ำไม่ได้มาตรฐาน มีขนาด เล็กเกินไปและบางสายก็ยังคงเป็นคูดินอยู่โดยเฉพาะบริเวณชานเมือง ซึ่งเกิดปัญหาการระบาย น้ำในฤดูน้ำหลากมีปัญหาน้ำขังในบริเวณชุมชน ฉะนั้นจึงควรปรับปรุงระบายน้ำให้มีขนาดที่เหมาะสม สัมกับลักษณะการใช้ที่ดินของแต่ละประเภท เช่น บริเวณใจกลางชุมชนซึ่งมีการตั้งถิ่นฐานหนาแน่น ก็ควรจะมีคูน้ำขนาดใหญ่ ๆ และควรมีฝายปิดอย่างมิดชิดทุกสายด้วย ส่วนในบริเวณชานเมืองที่ยัง คงเป็นคูดินอยู่ก็ควรเร่งจัดทำเป็นคูคอนกรีตให้หมดโดยเร็ว ทั้งนี้เพื่อให้การระบายน้ำออกจาก ชุมชนได้รวดเร็วทุกฤดูกาล

4. ส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรม

ดังได้กล่าวไว้ในเรื่อง เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมว่า สุโขทัย-ลก มีความเหมาะสมที่จะเป็นที่ตั้งของอุตสาหกรรม 3 ประเภท คือ อุตสาหกรรมเกษตร อุต สสาหกรรมเกี่ยวกับการปศุสัตว์ และอุตสาหกรรมที่ผลิตของที่ระลึก เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายจึง ได้วางแผนการวางแนวไว้ กล่าวคือ :

- 1) รัฐควรมีนโยบายเกี่ยวกับการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขนาดย่อมในบริเวณ ชายแดนด้านลุ่มน้ำโขง-ลก ที่ อำเภอสุโขทัย-ลก
- 2) รัฐควรสนับสนุนทางด้านการเงินเกี่ยวกับการจัดตั้งระบบสาธารณูปโภคและ สาธารณูปการ ภายในนิคมอุตสาหกรรม ตลอดจนบริการทางด้านวิชาการด้วย เพื่อให้สามารถ แข่งขันกับบริเวณชายแดนมาเลเซียได้
- 3) ถ้าหากเป็นไปได้รัฐควรจะเป็นผู้ริเริ่มในการลงทุนด้านอุตสาหกรรมด้วย เพื่อกระตุ้นให้เอกชนเข้ามาลงทุนมากขึ้น ทั้งนี้เพราะภูมิภาคชายแดนโดยทฤษฎีแล้ว มักเป็นพื้นที่ ที่เอกชนไม่ค่อยจะกล้าเสี่ยงลงทุนโครงการขนาดใหญ่มากนัก เพราะอัตราการเสี่ยงสูง
- 4) อุตสาหกรรมเกษตรและปศุสัตว์นั้น สามารถจัดตั้งเป็นโรงงานขนาดใหญ่ได้ เพราะเป็นที่ต้องการของตลาดมาเลเซีย ฉะนั้น จึงควรเน้นการผลิตเพื่อการส่งออก ส่วนอุตสาหกรรมเกี่ยวกับของที่ระลึกนั้นก็ควรสนับสนุนเป็นอุตสาหกรรมภายในครอบครัวไป
- 5) อุตสาหกรรมเกี่ยวกับอาหารการกินทุกชนิดจะต้องมีกระบวนการผลิตที่ถูกต้อง ตามหลักของศาสนาอิสลาม ทั้งนี้เพราะเหตุผลทางด้านการตลาด

5. ปรับปรุงระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับสังคมวัฒนธรรมและความต้องการของ
ประชากรในท้องถิ่น

แนวทางการวางแผนพัฒนาการศึกษาที่สอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมของบริเวณ
พื้นที่เฉพาะชายแดนภาคใต้ควรประกอบด้วย

- 1) การดำเนินมาตรการให้เด็กนักเรียนในระดับการศึกษาภาคบังคับปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประถมศึกษาใช้อย่างจริงจังโดยผ่านเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องปฏิบัติ
- 2) เร่งการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครอง เข้าใจเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ประโยชน์ของการศึกษา ตลอดจนเน้นถึงความสำคัญของภาษาไทยให้พูดอ่านภาษาไทยได้ และตระหนักว่าคนเป็นคนไทย ความแตกต่างทางด้านศาสนาและวัฒนธรรมนั้นมิใช่เครื่องแบ่งแยกความเป็นชาติ
- 3) ปรับปรุงสถานศึกษา อุปกรณ์การเรียน ให้ทัดเทียมกับประเทศมาเลเซีย
- 4) สดุดหลักสูตรอิสลามศึกษา (Islamic Study) ในโรงเรียนให้มีมาตรฐานและน่าเชื่อถือเหมือนในประเทศมาเลเซีย
- 5) ทำการสอนวิชาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของประชากร และจัดตั้งโรงเรียนลารพัดช่างขึ้นที่ลูโหวงโก-ลก เพื่อให้เด็กเรียนที่สำเร็จไปแล้วสามารถออกไปประกอบอาชีพได้
- 6) จำเป็นต้องสอนภาษาอังกฤษอยู่อีก เพราะต้องแข่งขันกับประเทศมาเลเซีย
- 7) สดุดสวัสดิการของครูอาจารย์ที่สอนในบริเวณลุ่มน้ำโก-ลก เพื่อจูงใจให้ได้ครูที่มีคุณภาพ ทั้งนี้เพื่อให้สามารถแข่งขันกับการศึกษาในประเทศมาเลเซียได้
- 8) เปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียนราชูร์สอนศาสนาอิสลาม

6. รับมือปัญหาทางด้านสังคมจิตวิทยา

1. ปัญหาบุคคลล่องสัญชาติ แนวทางการวางแผนเพื่อแก้ปัญหาบุคคลล่องสัญชาตินั้น รัฐบาลควรจะต้องดำเนินทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น

1.1 รัฐบาลส่วนกลางจะต้องรับแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสัญชาติ และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความผิดและการลงโทษ เพื่อให้มีผลการใช้บังคับอย่างจริงจัง

1.2 สดุดให้มีการเจรจาระหว่างตัวแทนรัฐบาลฝ่ายไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับปัญหาบุคคลล่องสัญชาติ

1.3 ในระดับท้องถิ่นต้องดำเนินการสืบค้นหาข่าวเกี่ยวกับกระบวนการทำบัตรส่องสัญชาติ โดยการติดตามพฤติการณ์และความเคลื่อนไหวอย่างใกล้ชิด

1.4 ดำเนินการป้องกันและแก้ไขทั้งในรูปแบบและนอกรูปแบบ ตามความเหมาะสมของแต่ละท้องที่ เช่น การกวดขันการเข้าออกบริเวณพรมแดน เมื่อทราบวัน เวลา และสถานที่จัดทำบัตรประชาชนมาเลเซีย

1.5 ดำเนินการตัดสิทธิ์และประโยชน์อื่นพึงมีพึงได้จากทางราชการในกรณีที่ถูกคลุมนั้นถือบัตรส่องสัญชาติ

2. การแก้งัดอ่อนและข้อเสียเปรียบด้านการสื่อสารมวลชน

2.1 สัตราการวิทยุและโทรทัศน์ในบางรายการเป็นภาษายาวี โดยเฉพาะข่าวสารทางราชการ

2.2 สัตราบบสื่อสารมวลชนให้มีประสิทธิภาพที่ทัดเทียมกับประเทศมาเลเซีย เช่น ส่งเสริมให้มีหนังสือพิมพ์ภาษายาวีจำหน่ายในบริเวณชายแดนภาคใต้

3. การสักลอบข้ามพรมแดนโดยผิดกฎหมาย

3.1 เปิดพรมแดนเพิ่มขึ้นในบริเวณที่มีการตั้งถิ่นฐานหนาแน่นทั้งฝั่งไทยและมาเลเซีย

3.2 เพิ่มเจ้าหน้าที่ที่ทำงานเกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการสักลอบเข้าพรมแดน

7. ปรับปรุงฐานะการคลังของชุมชน

1. สัตกษาแผนกที่ภาชีอื่นใช้ในเขตเทศบาล เพื่อให้การสัตกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพทั่วถึงสะดวกและรวดเร็ว

2. ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่กิจการสัถานรณานุบาล เพื่อให้ประชาชนหันมานิยมใช้บริการของเทศบาลมากขึ้น

3. เทศบาลควรจะได้ส่วนแบ่งของผลประโยชน์จากราคาที่ดินที่เพิ่มสูงขึ้นที่สืบเนื่องจากการกระจายบริการสาธารณูปโภค สาธารณูปการ เข้าไปในพื้นที่ เช่น ถนน เป็นต้น โดยอาจจะเก็บในรูปแบบภาชีอัตราพิเศษ

4. เทศบาลควรจะได้รับส่วนแบ่งจากภาชีสินค้าผ่านด่านเข้า-ออก ที่สุโหงโก-ลก

สรุป

แนวทางการวางแผนพัฒนาเทศบาลตำบลสุโหงโกลก และพื้นที่ลุ่มน้ำโกลก-ลก ที่ได้กล่าวมาจะประสบความสำเร็จได้ควรจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข ดังต่อไปนี้คือ

1. เงื่อนไขเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซีย คือ ไม่มีปัญหาความขัดแย้ง จนนำไปสู่การปิดพรมแดน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้
2. การยอมรับของประชากรในท้องถิ่น อย่างน้อยที่สุดก็ควรจะเป็นอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ซึ่งยังไม่ปรากฏว่ามีการต่อต้านเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเกี่ยวกับความบันเทิง
3. เงื่อนไขด้านกฎหมาย หรือ นโยบายของรัฐควรจะมีสภาพที่พร้อมที่จะเปิดโอกาสให้บริเวณนี้มีการพัฒนาในลักษณะพิเศษที่แตกต่างไปจากภูมิภาคอื่น

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้อยู่ภายใต้กรอบของการศึกษาเพื่อวางแผนพัฒนา จึงเป็นการเสนอข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ภาพที่เป็นอกสัณฐานเฉพาะของชุมชนเมืองชายแดนภาคใต้เมืองหนึ่ง โดยชี้ให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนา พร้อมกับได้เสนอแนะแนวนโยบายการพัฒนาที่เป็นไปได้ภายใต้สิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมของพื้นที่ดังกล่าว อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีหน้าที่ในการวางแผนพัฒนาชุมชนต่อไป และถ้าหากมีผู้ที่สนใจจะทำการวิจัยเกี่ยวกับชุมชนชายแดนภาคใต้แล้ว ผู้วิจัยซึ่งใคร่ขอเสนอให้เป็นการศึกษาที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนในบริเวณชายแดนไทยและมาเลเซีย อันจะเป็นคุณประโยชน์อย่างมากในการวางแผนพัฒนาศูนย์กลางของภูมิภาคให้มีความก้าวหน้าทัดเทียมกัน ซึ่งจะเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่งที่จะดึงให้ชาวไทยมุสลิมในบริเวณนี้ กลับมาให้ความนิยมต่อรัฐบาลไทยมากขึ้นในอนาคต